

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona wnosząca odwołanie:* Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

*Druga strona postępowania:* H3 g SpA

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Zważywszy że włoski ustawodawca wykonał uprawnienie przewidziane przez art. 90 ust. 2 i 185 ust. 2 akapit 2 dyrektywy 2006/112/WE<sup>(1)</sup> (zaś, przed jej przyjęciem, przez art. 11 część C ust. 1 i 20 ust. 1 lit. b) drugi akapit dyrektywy 77/388/EWG<sup>(2)</sup>), odnoszące się odpowiednio do zmiany polegającej na obniżeniu podstawy opodatkowania i do korekty podatku VAT obciążającego transakcje podlegające opodatkowaniu w przypadku braku zapłaty w całości lub w części za świadczenie wzajemne określone pomiędzy stronami, czy nałożenie ograniczeń które uniemożliwiają lub czynią nadmiernie uciążliwym dla podatnika odzyskanie podatku związanego ze świadczeniem wzajemnym, które nie zostało zapłacone w całości lub w części pozostaje w zgodzie z zasadami proporcjonalności i skuteczności, zagwarantowanymi przez TFUE i z zasadą neutralności, która reguluje stosowanie podatku VAT?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy z przywołanymi wyżej zasadami zgodny jest przepis – taki jak art. 26 ust. 2 Decreto del Presidente della Repubblica nr 633/1972 – który, w praktyce organów podatkowych państwa członkowskiego Unii, uzależnia uprawnienie do odzyskania podatku od przedstawienia dowodu uprzedniego zastosowania procedur upadłościowych lub czynności windykacyjnych, które okazały się bezskuteczne, także kiedy takie czynności są w sposób oczywisty nieopłacalne biorąc pod uwagę kwotę żądanej wierzytelności, perspektywy jej odzyskania oraz koszty czynności windykacyjnych lub procedur upadłościowych?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

<sup>(2)</sup> Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

**Odwwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 4 marca 2015 r. w sprawie T-572/12  
Nissan Jidosha KK/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory),  
wniesione w dniu 4 maja 2015 r. przez Nissan Jidosha KK**

**(Sprawa C-207/15 P)**

(2015/C 262/04)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Wnoszący odwołanie:* Nissan Jidosha KK (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, D. Cañadas Arcas, abogada)

*Druga strona postępowania:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

**Żądania wnoszącego odwołanie**

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 4 marca 2015 r. (sprawa T-572/12);
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 2469/2011-1);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 47 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „WZT”) (<sup>1</sup>). W szczególności Sąd błędnie uznał, że art. 47 nie pozwala na składanie kolejnych wniosków o przedłużenie rejestracji znaku towarowego. Sąd dokonał błędnej interpretacji nie tylko art. 47 WZT, ale także art. 48 WZT, uznając, że przepis ten dotyczy wyłącznie oznaczeń zarejestrowanych jako wspólnotowe znaki towarowe.

- a. Przyjęta przez Sąd interpretacja art 47 ust. 3 jest wewnątrznie sprzeczna.
- b. Dokonana przez Sąd interpretacja art. 47 ust. 3 sprowadza się *de facto* do zrzeczenia się części znaku na warunkach sprzecznych z ustanowionymi w art. 50 WZT.
- c. Wymóg pewności prawa, na który powołuje się Sąd, odnosi się do czynności OHIM. Wymóg ten nie wynika z interpretacji art. 47 ust. 3, jakiej dokonał Sąd, przy czym pewność prawa jest zapewniona również przy przyjęciu interpretacji proponowanej przez wnoszącego odwołanie. W rozpatrywanej sprawie czynności OHIM były podejmowane przy założeniu, że nastąpiło zrzeczenia się znaku towarowego, co Sąd uznał za naruszenie prawa.
- d. Brzmienie art. 47 ust. 3 nie wyklucza interpretacji, za jaką opowiada się wnoszący odwołanie.
- e. Interpretacja art. 48 błędnie zakłada, że przepis ten dotyczy wyłącznie oznaczeń zarejestrowanych jako wspólnotowe znaki towarowe.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Mureş (Rumunia)  
w dniu 8 maja 2015 r. – ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt/Direcția Generală Regională a Finanțelor  
Publice (DGRFP) Braşov – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Mureş**

(Sprawa C-212/15)

(2015/C 262/05)

Język postępowania: rumuński

### Sąd odsyłający

Tribunalul Mureş

### Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP) Braşov

### Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dokonując wykładni art. 4 ust. 1 i 2 lit. f) i k) rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 Rady z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (<sup>1</sup>) należy uznać, że skutki postępowania upadłościowego uregulowane w prawie państwa wszczęcia postępowania upadłościowego mogą obejmować po stronie wierzyciela, który nie brał udziału w postępowaniu upadłościowym, wygaśnięcie prawa dochodzenia swojej wierzytelności w innym państwie członkowskim lub zawieszenie postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do tej wierzytelności w tym innym państwie członkowskim?